

הר השמש

ס"ו

לפני שנים רבות חיו שני אחים. האח הבכור היה קמצן וחמדן ורצה תמיד לרשת את כל הנחלה של אביהם. וכשאבא נפטר הוא החליט להתחכם. אמר לאחיו הצעיר: "השדות שלנו קטנים מדי בשביל שנינו. צריך להחליט מי מאתנו ייקח את הנחלה.. אני מציע שנתחרה בחריש. לפני שנאכל ארוחת בוקר נצא לשדה ונתחיל לחרוש. מי שיחרוש יותר תלמים עד הצהריים ייקח את כל הנחלה. האח הצעיר תמיד שמע בקולו של

הבכור והסכים להצעה.

אלא שהאח הגדול קם מוקדם מאוד בבוקר ואכל ארוחה גדולה בסתר, כדי שיהיה לו הרבה כוח. ורק אז העיר את הצעיר:

"קום, אחי. הגיע זמן לעבוד."

הם יצאו לשדה והתחילו לחרוש.

האח הבכור, שהספיק לאכול היטב לפני העבודה, חרש מהר. האח הצעיר, שלא אכל והיה הרעב, יכול היה רק בקושי

"אני רעב! אמש בקושי מצאתי דבר
מה לאכול!" התלונן הצעיר.
"אם תרצה, אוכל להראות לך אוצר
גדול" אמר העורב "תוכל לקנות לך
אוכל בשפע. בוא לכאן מחר, עוד לפני
הזריחה, קח אתך שקית קטנה
ואוביל אתך לאוצר."

להספיק אחריו. וכך בצהריים התברר
שהאח הבכור זכה בכל הנחלה
והצעיר נשאר ללא כלום.
לצעיר לא נותר אלא לעזוב את הבית.
הוא מצא לו מערה בהרים והתגורר
בה. לפרנסתו הלך לאסוף ביער
זרדים יבשים להסקה ומכר אותם
בעיירה.

יום אחד הלך האח הצעיר ליער ועל
אחד העצים ראה קן גדול. הוא חשב
שאולי ימצא בו ביצים שניתן לאכול
אותן, לקח מקל ארוך והתחיל לדפוק
בקן כדי לפרק אותו. אז מהקן יצא
עורב שפנה אליו בקול אנוש:
"אל תהרוס את הקן שלי, אדם טוב!
רחם על הגוזלים שלי!"

הצעיר הופתע, אך האמין לעורב
המוזר שדיבר בקול בני האדם.

למחרת בא לאותו העץ מוקדם, עוד
בדמדומי הבוקר, והעורב כבר חיכה
לו.

במעוף איטי הוביל העורב את הצעיר
בדרכים שזה עוד לא הכיר. הם עברו
גיא רחב ידיים, חורשות עצים גבוהים
ונחלים אחדים ובסוף ראו בפניהם
הר.

"זה הר השמש" אמר העורב "כאן
תמצא אוצרות!"

העלייה להר הייתה תלולה וקשה היה
להגיע לפסגה, אך כשהבחור הגיע
למעלה, אורו עיניו. על הארץ ראה
ערמות של גושי זהב טהור, פנינים,

יהלומים, אבני הן יקרות. כל האוצרות
של השמש!

"מהר, מלא את השקית שלך" האיץ
בו העורב "עוד מעט השמש תעלה,
ולא טוב שהיא תראה אתך."

האח הצעיר מילא את השקית שלו
באוצרות, הודה לעורב המוזר וחזר
שמח למערה שלו. אמנם השקית שלו
הייתה קטנה, אך האוצרות שאסף
בה הספיקו לו כדי לבנות לעצמו בית
יפה ולקנות חלקת אדמה יפה,
שממנה יכול היה להתפרנס.

האח הבכור ראה איך התעשר אחיו
וקינא בו. הוא בא לבקר אצל אחיו
הצעיר ושמע את סיפור התעשרותו.
אמנם המשק שירש הספיק לכל

צרכיו, אך לחמדתן זה שום דבר לא היה די. הוא החליט לנסות ולהגיע להר השמש ולאסוף אוצר גם לעצמו. לכן יצא ליער, מצא את העורב המדבר בקול של בני אדם, והעורב הסכים להוביל אותו להר השמש. "אך זכור" אמר העורב "קח אתך רק שקית קטנה, מתאימה ללא יותר מאשר מידה אחת של אורז." אך החמדתן לא הקשיב לו. הוא הלך לאסם, לקח שק של תבואה, שפך ממנו את הגרעינים ועם השק הלך בבוקר מוקדם אל היער. העורב הוביל אותו להר, כפי שהוביל קודם את אחיו הצעיר. הבכור עלה בסוף לפסגת הר השמש, נדהם

מהאוצרות הפזורים שם והתחיל להכניס אותם לשק הגדול שלו. "תזדרז" האיץ בו העורב "השמש עלולה להופיע כל רגע. היא לא אוהבת גנבי אוצרותיה." אך האח הגדול לא הקשיב. כמה שלא הכניס לשק פנינים ואבני חן, תמיד נראה לו שזה פחות מדי, ורצה לקחת יותר. "השמש כבר כאן" קרא העורב "ברח כבר, רד למטה!" לשווא. האח החמדתן לא שם לב לקריאות שלו. השמש עלתה וכשראתה את הגנב זרקה עליו את קרנותיה ושרפה אותו כליל.

הזקנים שלנו אומרים כי זה ככה
תמיד. השמש לעולם לא תפגע באיש
עני, היא תחמם אותו ותיתן לו קצת
מקרני האור הזהוב שלה. אך אם איש
עשיר ירצה לקחת את כולה לעצמו,
השמש המרוגזת תשרוף אותו
בקרניה.